

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/196/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617203857
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8617203857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochta v spore žalobcu: Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Hodžová 11, 010 11 Žilina, IČO 31 575 951, proti žalovanej: N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom S.. C. XXX/XX, XXX XX C., o zaplatenie 2.147,15 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 2Csp/121/2017-145 zo dňa 19.03.2018 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.147,15 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.147,15 eur s 28 % úrokom z omeškania ročne od 12.07.2017 do zaplatenia. Nárok odvodzoval od zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej viedol účet žalovanej, na ktorom došlo k nepovolenému prečerpaniu. Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3; § 39; § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1 až 3, 5 a 10; § 54 ods. 1 a 2; § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 369; § 708 ods. 1 a 2; § 709 ods. 1; § 710; § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb., ako aj § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. zistil, že dňa 23.07.2013 zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť žalovanej osobný účet č. XXXXXXXXXXXX, vydať jej platobnú kartu N. s denným limitom 1.000 eur, poskytovať služby elektronického bankovníctva a zriadiť službu SMS notifikácia k účtu. Podľa čl. IV. bod 2 Zmluvy, za poskytovanie produktov/služieb je žalobca oprávnený účtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov a všetky takéto poplatky účtovať na ťarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy. Podľa čl. IV.4, majiteľ účtu (žalovaná) vyhlásila, že pred podpisom Zmluvy sa oboznámila s Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou Zmluvy a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zmluva neobsahovala ustanovenie, podľa ktorého by sa žalovaná mohla dostať do debetu (t.j. povolené prečerpanie). Zmluvnou o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 08.11.2013 žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie do výšky limitu 100 eur a variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % ročne. Zmluvou o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 06.06.2014 zriadil žalobca žalovanej povolené prečerpanie na účte č. XXXXXXXXXXXX do výšky limitu 1.500 eur. Z bodu 3 predmetnej Zmluvy vyplynula pre žalovanú povinnosť dodržiavať dohodnutú výšku limitu povoleného prečerpania. Prekročenie limitu

povoleného prečerpania bude nepovoleným prečerpaním a bude mať za následok povinnosť platiť popri dohodnutom úroku tiež úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z prekročenej časti limitu povoleného prečerpania a prípadne tiež zrušenie limitu, stanovenie okamžitej splatnosti povoleného prečerpania a následné vymáhanie. Povolené prečerpanie malo byť úročené sadzbou 19.9 % ročne. Žalobca upomienkami zo dňa 03.06.2015, 01.07.2015, 05.08.2015 a 04.09.2015 a listom zo dňa 14.10.2015 upozorňoval žalovanú a vyzýval ju na vyporiadanie nepovoleného debetného zostatku. Z výpisu z účtu bolo zistené, že dňa 11.07.2017 výška dlhu bola 2.147,15 eur. Prvoinštančný súd zhodnotil, že táto suma predstavuje debet k uvedenému dňu. Žalovaná túto sumu nespochybnila. Súd prvej inštancie preto v uvedenej časti žalobe vyhovel.

3. Nebol však priznaný súdom prvej inštancie uplatnený nárok na úrok vo výške 28 % ročne, lebo ho považoval za neprijateľný. Z obsahu zmluvy nie je zrejmé, že by sa žalobca so žalovanou na takomto úroku dohodli, pričom pre platnosť takéhoto zmluvného dojednania nepostačuje odkaz na Všeobecné obchodné podmienky a cenník, ktorý je jednostranne stanovený žalobcom. V prvom rade je potrebné rozlišovať medzi pojmami „úrok“ a „úrok z omeškania“. Kým pod pojmom „úrok“ je možné chápať príjem (dôchodok) z kapitálu alebo tiež cenu za poskytnutie finančných prostriedkov, „úrok z omeškania“ je peňažná sankcia za omeškanie dlžníka. Žalobca nepreukázal, že by žalovanej poskytol finančné plnenie, za ktoré by mohol od žalovanej požadovať platenie úrokov (ako odplaty za takéto finančné plnenie), avšak aj keby to preukázal, z obsahu zmluvy nevyplýva, že by bol úrok medzi ním a žalovanou zmluvne dojednaný. Vychádzajúc z charakteru uplatňovaného nároku (nakoľko žalobca uviedol a vyplýva to aj z predloženého cenníka, že úrok je uplatňovaný pri nepovolenom prečerpaní účtu) má ísť o sankciu uloženú žalovanej za to, že v rozpore so zmluvou prečerpala účet - dostala sa do nepovoleného prečerpania a tento debet neuhradila do zbytočného odkladu v zmysle bodu 3.12 VOP (t.j. dostala sa do omeškania). Pri omeškaní dlžníka má ale veriteľ zákonný nárok na úroky z omeškania, pričom tento nárok je v prípade, že dlžníkom je spotrebiteľ zákonom (§ 369 ods. 3 ObZ) limitovaný na úroveň stanovenú podľa predpisov občianskeho práva (t.j. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z.). Žalobca by tak vzhľadom na skutočnosť, že záväzkový vzťah vznikol po 30.01.2013 a k omeškaniu malo dôjsť od 12.07.2017, kedy bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky 0,00 %, mohol mať nárok na úrok z omeškania (v prípade, že by si ho uplatnil) vo výške 5,00 % ročne, avšak žalobca si namiesto toho uplatňuje sankciu vo výške viac ako 5 násobok toho limitu stanoveného zákonom, a to bez zmluvného základu jednostranne (v cenníku) v stanovenej výške. Prvoinštančnému súdu neušlo pozornosti ani to, že uplatneným úrokom sa má úročiť aj debet, ktorý vznikol pripísaním úrokov (z výpisu z účtu je zrejmé, že k 11.07.2017 boli na ťarchu účtu pripísané úroky, ktoré následne tvoria súčasť istiny, čím si žalobca uplatnil úroky z úrokov. Z uvedených dôvodov súd uplatnený nárok na úrok vo výške 28 % ročne vyhodnotil ako neprijateľný spôsobujúci hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (žalovanej) a preto v tejto časti žalobu zamietol. Pre úplnosť poznamenal, že tento nárok nebolo možné priznať v rozsahu zákonných úrokov z omeškania, pretože žalobca si úroky z omeškania neuplatňuje (uplatnil si úrok vyplývajúci z cenníka). Navyše nároky, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa nie je možné moderovať.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnému žalobcovi, ktorý bol neúspešný len v nepatrnej časti priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

5. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcom rozsahu zamietol, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP. Uviedol, že nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne si uplatnil titulom prekročenia, ktorý upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 2 písm. f) a § 18. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Postačuje informácia spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, zverejnením výšky úrokových sadzieb na web stránke v zmysle § 18 ods. 1 citovaného zákona. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte. Poukázal na rozhodnutie vo veci C-42/15 z 09.11.2016 s tým, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale časť môže byť obsiahnutá aj v Obchodných podmienkach alebo Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb. Upriamil preto pozornosť na článok III. písm. A, bod 23 a bod 27, tiež bod 3.4, 3.8, 3.12 VOP, účinných ku dňu vzniku prekročenia.

Súdu predložil Zmluvu o povolenom prečerpaní, z ktorej vyplýva úroková sadzba 19,9 % za povolené prečerpanie. Keďže žalovaná opakovane porušila zmluvu prekročovaním povoleného limitu prečerpania, preto znížil limit povoleného prečerpania na 0 eur dňa 03.08.2015. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy v lehote sa žalovaná dostala do nepovoleného debetu vo výške jeho zostatku na účte. Aj nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a VOP iba reflektujú na ustanovenia relevantných právnych predpisov, upravujúce vedeniu bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. S oprávnení banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods. 1. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.02.2018, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018. Navrhol preto napadnutý rozsudok v II. výroku zmeniť tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť mu aj úrok vo výške 28 % p. a. z nezaplatenej istiny 2.147,15 eur od 12.07.2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

6. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutiev napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 03.06.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Žalobca odvolaním napadol zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, a to čo sa týka zaplatenia úroku vo výške 28 % ročne z debetného zostatku vo výške 2.147,15 eur od 12.07.2017 do zaplatenia. Preto predmetom prieskumu bol iba zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu, preto rozsudok v prevyšujúcej časti čo do výroku I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.147,15 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sa stal právoplatným v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP.

10. Odvolateľ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci čo do zamietavej časti ním uplatneného nároku, preto odvolací súd v uvedenom rozsahu podrobil prieskumu rozsudok so zameraním, či súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie týmto smerom riadne odôvodnil s tým, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

11. K tvrdenému nesprávne právne posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

12. Odvolací súd má za to, že vo vzťahu k zamietavej časti žaloby súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Odvolací súd si preto osvojil odôvodnenie napadnutého rozsudku v uvedenej časti, na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje a sa s ním stotožňuje. Len na zdôraznenie správnosti rozsudku v uvedenej časti a k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

13. Aj odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nie je dôvodný nárok žalobcu na zaplatenie 28 % ročného úroku zo sumy 2.147,15 eur od 12.07.2017 do zaplatenia z titulu nepovoleného prečerpania v zmysle VOP, článok 3.12, účinného ku dňu vzniku prekročenia tak, ako bol uplatnený

žalobou. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na základe Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 23.07.2013 vznikol medzi stranami sporu právny vzťah, a to zmluva o zriadení účtu, ktorú je treba považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Odvolací súd ešte uvádza, že zo spisu nie je jednoznačne vyplývajúce, aby zmluvné strany uzavreli opakovane aj zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, keďže do spisu takéto zmluvy podpísané žalovanou predložené neboli. Boli síce do spisu predložené uvedené zmluvy, ale bez podpisu žalovanej. Už uvedená skutočnosť nasvedčuje správnejmu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žiadaný úrok vo výške 28 % ročne medzi zmluvnými stranami dohodnutý nebol (v spise sa nachádza iba Zmluva o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 08.11.2013 na č. I. 122 a na č. I. 124). V spise sa nachádza iba kópia žiadosti o zmenu služby Povolenie prečerpania na účte zo dňa 29.01.2014 podpísaná žalovanou. Rovnako žalobca nepreukázal, aby žalovaná sa oboznámila či už s VOP, prípadne údajmi o úrokoch zverejnených na webovej stránke žalobcu, na ktoré žalobca poukazuje. Žalobcom tvrdené oboznámenie sa žalovanej s uvedeným nevyplýva ani z jediného listinného dôkazu predloženého žalobcom v predmetnom konaní, ktoré by malo odôvodňovať nárok žalobcu na zaplatenie 28 % úroku ročne zo sumy 2.147,15 eur. Rovnaký záver prijal aj senát Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 7Co/305/2018 v rozsudku zo dňa 30.01.2019.

14. Je potrebné však súhlasiť s názorom odvolateľa, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutné vyhotovená ako jediný dokument, čo vyplýva aj zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ale so všetkými súčasťami Zmluvy musí byť spotrebiteľ riadne oboznámený a musí s nimi súhlasiť.

15. K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa namietaného tvrdenia súdu, že žalobca nepreukázal, aby poskytol žalovanej finančné plnenie, za ktoré by mohol od žalovanej požadovať platenie úrokov v sadzbe 19,9 %, odvolací súd uvádza, že uvedená úroková sadzba mala byť pojatá do Zmlúv o povolenom prečerpaní v bodoch 1, ktoré však Zmluvy žalovaná nepodpísala, resp. ich uzavretie so žalovanou žalobca nepreukázal.

16. Odvolací súd poukazuje aj na to, že základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, teda také zmluvné dojednania, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky (§ 53 ods. 5 OZ). Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Zásadný posun v prejednávanej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora EÚ.

17. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998. sťažnosť č. 20124/92. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia v napadnutom rozsahu ako takú.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, a to aj čo do správneho výroku o trovách konania.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná. V odvolacom konaní žalobca bol neúspešný, preto nemohol mu vzniknúť nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešná žalovaná si žiadne trovy neuplatnila, navyše jej z obsahu spisu žiadne odvolacie trovy nevyplývajú. Takýto postup je odôvodnený aj rozhodnutím NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 za použitia článku 17 Základných zásad CSP.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).